

FEMMIE VAN SANTEN

WAAR hoor
ik thuis?

Noortje is geadopteerd, maar weet niets over haar verleden.
Samen met haar beste vrienden gaat ze op zoek in Portugal.
Zal ze de waarheid ontdekken?

Waar hoor ik thuis?

Van deze auteur verscheen ook bij KokBoekencentrum
Uitgevers:

Een stip aan het einde van de wereld

Femmie van Santen

Waar hoor ik thuis?

KokBoekencentrum Uitgevers – Utrecht

Ontwerp omslag: Bij Barbara
Lay-out binnenwerk: Crius Group

ISBN 978 90 266 2305 9
ISBN 978 90 266 2306 6 (e-book)
NUR 283
www.kokboekencentrum.nl

© 2019 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht

Alle rechten voorbehouden

KokBoekencentrum Uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

WAAR HOOR IK THUIS?

Ik heb lieve ouders
een broertje, een zusje
een gezellige kamer
in een heel fijn huis
maar... hoor ik er thuis?

Ik voel me zo anders
de kleur van mijn ogen
mijn huid, mijn manieren
zijn niet als de rest
dus... is dit wel mijn nest?

Ergens ver weg
ik weet niet eens waar
woont de vrouw die mij baarde
soms voelt ze dichtbij
misschien... denkt zij dan aan mij?

Ik ben als een puzzel
best mooi, maar onaf
want precies in het midden
ontbreekt er een deel
God... maakt U mij weer heel?

Femmie van Santen

1

Anders

Noortje

De klap waarmee de grote ovenschaal op de vloertegels terecht kwam, galmt nog na in Noortjes oren als ze naar de puinhoop rond haar voeten kijkt. O, nee! Er liggen wel honderd scherven op de grond. Dat heeft zij weer. De lasagne zit onder ontelbaar veel kleine stukjes glas en de uitlopers van de tomatensaus banen zich weggetjes langs de voegen van de lichtgrijze plavuizen. Haar schoenen hebben oranje randen en maken een zuigend geluid als ze opzij stapt.

Met een kreun valt Noortje op een van de keukenstoelen neer en staart naar de afdrukken die haar voeten hebben achtergelaten. Het lijkt wel zo'n griezelverhaal met bloedsporen. Ze veert op. Hé, dat is misschien iets voor de eindfilm waarmee ze bezig zijn op school! Nadenkend bijt ze op haar onderlip. Meester John zei laatst toch dat het best iets spannender mocht worden? Dan is dit een goed idee! Ze nemen gewoon een pak tomatensap of zo, en dan...

‘Wat is hier gebeurd!?’ Mama staat stokstijf in de opening van de keukendeur en laat de boodschappentas die ze in haar hand heeft los. Met een bonk komt hij op de grond terecht.

‘Hè?’ Meteen is Noortje weer in de werkelijkheid terug. ‘O, eh... de schaal gleed opeens uit mijn handen toen ik ’m in de oven wilde zetten... Ik snap ook niet hoe dat kon gebeuren...’

‘Ongelooflijk, hoe krijg je het weer voor elkaar.’ Met een diepe zucht laat mama zich op een stoel aan de andere kant van de keukentafel zakken.

‘Maar ik ga het meteen opruimen.’ Noortje springt op om naar de bijkeuken te lopen waar de schoonmaakspullen staan, maar mama grijpt haar hand.

‘Eerst die dingen maar eens uit.’ Mama werpt een blik op haar voeten. ‘En zodra je andere schoenen aanhebt, ga je maar even naar de Jumbo voor twee kant-en-klaar-lasagnes. Ik heb echt geen zin meer om nu iets nieuws klaar te maken.’

Als Noortje even later bij de kassa staat te wachten, moet ze denken aan de manier waarop haar moeder naar haar keek. Ze kent die blik en de bijbehorende zucht maar al te goed. Duizend keer liever zou ze mama kwaad zien dan steeds dit rotgevoel krijgen.

Als ze terugkomt, ruikt de keuken naar allesreiniger en zijn de tegels weer blinkend schoon. Alleen als je heel goed kijkt zie je dat de voegen hier en daar een beetje zijn verkleurd.

Noortje zet de boodschappen op het aanrecht en kijkt toe hoe mama de zilverkleurige bakjes zwiingend in de oven schuift. Aarzelend raakt ze haar moeders arm aan. ‘Het spijt me.’

Mama strijkt even over Noortjes hoofd en opent haar mond om iets te zeggen als op datzelfde moment Lieke en Max binnenkomen, op de voet gevolgd door papa, die hen na zijn werk altijd ophaalt bij de naschoolse opvang. Haar broertje en zusje vinden zichzelf daar met hun tien jaar eigenlijk al veel te groot voor, maar papa en mama denken daar heel anders

over. Gelukkig mag zijzelf altijd met haar beste vriendin Pam mee naar huis, anders zou zij vast ook op de opvang moeten blijven. En dat is pas echt stom, als je al twaalf bent.

‘Wat ruikt het hier gek,’ snuift Lieke terwijl ze haar handen wast.

‘Schoonmaakmiddel,’ antwoordt mama alleen.

‘Gaan we meteen eten?’ Papa staat naast de gedekte tafel. ‘Ik heb straks een vergadering, weet je nog?’

Mama werpt een blik op de ovenklok. ‘Nog twintig minuten geduld.’ Ze zegt verder niets over wat er gebeurd is en dat maakt gek genoeg dat Noortje zich nog schuldiger voelt.

‘Ik heb een cool idee voor onze eindfilm!’ Noortje wipt zichzelf op Pams bureau en zet haar voeten op de stoel die ervoor staat. Ze vertelt over het voorval met de gebroken schaal en de rode saus. ‘Dus ik dacht opeens: als we nou gewoon een pak tomatensap nemen en dat over de vloer uitgieten.’

‘Dan moet meester John van daaruit overeind komen. Ja, dat is veel spannender!’ Pam zit op het bed tegen een stapel kussens geleund en grijpt haar agenda. ‘Ik schrijf het direct op. Kunnen we het morgen meteen oefenen.’

‘Ja, echt. Alsof de meester bij elke repetitie in die smurrie gaat liggen!’ giert Noortje.

Nu moet Pam ook lachen. ‘Maarre... nog even over die ovenschaal,’ zegt ze als ze een beetje zijn bedaad, ‘heb je erg op je kop gehad van je moeder?’

‘Je weet hoe mama is.’ Noortje haalt haar schouders op. ‘Die wordt bijna nooit kwaad. Maar op de een of andere manier maakt ze wel dat ik me dagenlang ellendig voel.’

‘Nou, jij hebt gewoon geluk.’ Pam vist een halfvol zakje M&M’s vanonder haar bed vandaan en schudt het naast zich

leeg. Ze vallen bijna niet op, op de bontgekleurde sprei. ‘Moet je die van mij eens horen bij zoiets. Dan wordt meteen het hele huis bij elkaar geschreeuwd.’

‘Weet ik toch.’ Noortje moet een beetje lachen. Pams moeder, die ze gewoon Alice mag noemen, is in alles het tegenovergestelde van mama. Dat geldt trouwens net zo goed voor Ronny, Pams vader, en Pams vier jaar oudere broer Orlando. En vlak vooral oma Tibby niet uit, die ook nog bij hen woont. Moet je nu bijvoorbeeld eens horen. Van beneden klinken luide stemmen, Orlando is op zijn kamer bezig op zijn drumstel, en bij oma staat de televisie aan. Er valt hier altijd wel iets te beleven.

‘Het zijn schatten van mensen,’ verzucht mama weleens, ‘maar die Surinaamse levensstijl, ik kan er maar niet aan wennen. Het is zo... zo ánders.’

Maar precies daarom vindt Noortje het er nu juist zo leuk. Zij is zelf óók anders.

2

Besties

Pam

‘Dag granma, ik ga naar school. Zult u zich goed gedragen vandaag?’ Pam steekt haar hoofd om de slaapkamerdeur van oma Tibby die in haar witte nachthemd op de rand van haar bed zit. Haar loshangende lange krulharen vallen als een wijd-uitstaande lichtgrijze sluier over haar schouders.

‘Dat ga ik jou echt niet beloven, Pamela.’ Oma Tibby lacht hardop en dat ziet er best gek uit nu ze haar gebit nog niet in heeft. ‘Goed je best doen vandaag, hè?’

‘Altijd, granma.’ Pam doet de deur achter zich dicht en holt met drie treden tegelijk de trap af, waar ze halverwege tegen haar broer op botst die verdiept is in zijn telefoon. Hij bromt iets onverstaanbaars, maar het klinkt niet heel aardig.

‘Ook goeiemorgen.’ Pam buigt zich expres over zijn telefoon. ‘Met je schatje aan het appen? Wie is het deze keer?’

Als antwoord geeft Orlando haar een duw.

Pam veegt op haar beurt met een hand door zijn pas gekamde haren en springt de laatste treden naar beneden. Hè bah, nu zitten haar vingers onder de gel. Snel spoelt ze haar hand af onder de keukenkraan en geeft haar moeder, die net

een lunchdoosje en een pakje drinken in haar schooltas stopt, een kus. Dan zwaait ze door het keukenraam naar haar vader, die in zijn nog schone overall de auto in stapt, op weg naar de garage waar hij werkt. Wegwezen nu, voordat Orlando achter haar aan komt.

Het is maar een kwartiertje lopen naar school, maar het is een supersaaie, lange weg met winkels die bijna allemaal nog gesloten zijn. Behalve de groentewinkel van hun buurman, waar Noortje haar altijd staat op te wachten. Meestal is meneer Tahiri op dat tijdstip net de kratten met groente en fruit buiten aan het zetten en af en toe stopt hij hun een appel of een sinaasappel toe. Vandaag hebben ze pech, want hij is nergens te zien.

‘Heb jij je teksten geoefend?’ vraagt Noortje als ze samen verderlopen.

Dat is waar ook, vandaag is er weer een repetitie voor de eindfilm. Pam haalt haar schouders op. ‘Ik hoef toch bijna niets te zeggen als zielig oud vrouwtje. Die paar zinnnetjes onthoud ik wel, hoor: “Hélp! Mijn tas is gestolen! Houd de dief! Bel de politie!”’ Ze roept het op zo’n overdreven en luide toon dat twee voorbijgangers op de fiets verschrikt hun hoofd omdraaien.

Noortje maakt een gebaar van ‘niets aan de hand’ en hangt slap van de lach tegen haar aan.

‘Maar jij moet als rechercheur een half boek uit je hoofd leren,’ gaat Pam onverstoorbaar verder. ‘Hoe doe je dat? Ik zou er niet aan moeten denken.’ Ze trekt een vies gezicht.

‘Gewoon veel repeteren voor de spiegel,’ antwoordt Noortje als ze is uitgelachen. ‘Ik vind het onwijs leuk. Misschien ga ik later wel naar de toneelschool!’

‘En dan ga je in GTST spelen en word je heel beroemd,’

vult Pam aan. ‘Dan kan ik tegen iedereen zeggen: “Ja, man... dat is mijn bestie!”’

‘En dan krijg ik de Televiziering en zeg ik in mijn dankwoordje: “Het is allemaal begonnen met mijn rol in de eindfilm van groep acht,”’ fantaseert Noortje verder.

Gierend van het lachen komen ze het klaslokaal binnen, waar meester John alles verschoven heeft voor de repetitie. Voorin staat een grote camera op een statief met een microfoon eronder. Het ziet er heel echt uit. Ze worden er op slag stil van.

‘Wordt alles vandaag al opgenomen, meester?’ Pam vraagt het een beetje angstig. Ze heeft haar verkleedspullen helemaal niet meegenomen.

‘Nee, nog niet.’ Meester John schudt geruststellend zijn hoofd. ‘Maar ik wil alvast eens kijken hoe het er op film uitziet.’

Het wordt een leuke, maar rommelige repetitie. Noortjes voorstel om een pak tomatensap te gebruiken als het slachtoffer op de grond ligt vindt veel bijval; vooral omdat de meester het lijdend voorwerp is. Maar die vindt het zelf ook best een goed idee. ‘Alleen niet nu, jongens. Pas als we echt gaan opnemen.’ Dat is nou jammer.

‘Wat zullen we straks gaan doen?’ vraagt Pam als de school uit is en ze samen richting huis lopen.

‘Maakt niet uit. Als ik maar wel om een uur of vijf thuis ben, want het is mijn beurt om de was op te vouwen en dat moet klaar zijn voordat we gaan eten. Dus help me alsjeblieft om de tijd in de gaten te houden.’

Pam ziet een frons op het gezicht van haar vriendin. Gelukkig heeft zij al die taken niet thuis. Nou ja, ze helpt mama of granma best weleens met iets, maar alleen als het zo uitkomt.

Maar bij Noortje thuis is alles op schema ingedeeld en elke week wordt er een nieuw rooster opgehangen. Zelfs Max en Lieke moeten meedoen. ‘Het lijkt het leger wel,’ grapt papa een keer toen ze erover vertelde. ‘Geeeeeef... ácht!’ Daar was Noortje natuurlijk niet bij.

‘Dat kan waarschijnlijk niet anders als je alle twee een full-timebaan hebt,’ had mama vergoelijkend gezegd.

‘Dat is precies de reden waarom ik blij ben dat jij niet werkt,’ zei papa toen. ‘Dan maar geen villa, twee dure auto’s voor de deur en altijd allemaal de nieuwste iPhones.’

Dat laatste was erg overdreven, want Noortje mág nog niet eens een telefoon, terwijl zij er zelf vanaf haar tiende al een heeft. Een afdankertje van Orlando met een barst in het scherm, maar toch.

‘Hallo, lieffies van me,’ begroet Pams moeder hen als ze de keuken binnenvallen. Ze zet twee glazen sap voor hen neer met voor elk een groot stuk ontbijtkoek dat dik besmeerd is met boter. ‘Hoe was het vandaag? Moesten jullie weer repeteren?’

‘Een zootje,’ antwoordt Pam met volle mond. ‘Het zal mij benieuwen of het nog wat wordt, met die film.’

Haar moeder lacht. ‘Vast wel. Zeker met twee van zulke ster-actrices.’

‘Zullen we Kasper gaan uitlaten?’ stelt Pam wat later die middag voor. Kasper is de hond van de burens, een vrolijke golden retriever die dol is op spelletjes.

‘Ja, leuk!’ Noortje klinkt alweer een stuk blijer. Even later hollen ze met Kasper over het veld en gooien een tennisbal naar elkaar die de hond probeert af te pakken. Natuurlijk vergeten ze de tijd. Pas als de torenklok slaat, kijkt Pam ver-

schrikt op haar horloge. 'Half zes... Je moet ervandoor!' roept ze naar de overkant.

Ze hollen naar huis. Kasper rent blaffend met hen mee. *Ha, fijn, weer een nieuw spel!* lijkt hij te denken.

Noortje grist haastig haar spullen uit de gang. 'Zie je morgen!'

'Dan is het zaterdag!' roept Pam tegen haar rug. 'Kom je bij mij?'

'Ik bel je!'

3

Talenten

Noortje

Dat zul je altijd zien: juist als je haast hebt, zit er een giga-was in de droger. Noortje trekt het laatste kledingstuk eruit en laat het op de uitpuilende wasmand vallen, zeult ermee naar een stoel in de keuken en begint te vouwen. Ze weet precies hoe het moet: de T-shirts eerst op tafel gladstrijken, dan de mouwen naar binnen en daarna de zijkanten. Dan netjes dubbelvouwen, weer gladstrijken en klaar. De handdoeken eerst in de lengte, daarna in tweeën. De onderbroeken altijd in drieën. Dan moet alles in keurige stapeltjes in de kast worden gelegd, en wat gestreken moet worden over de strijkplank gehangen.

Met een ongeduldig gebaar veegt Noortje een haarpluk uit haar gezicht. Pam zou alles gewoon, hup, in de kasten gooien. ‘Wat maakt het nou uit of een handdoek mooi is opgevouwen? Zodra je hem gebruikt is het toch weer een grote kreukelboel,’ zou ze zeggen. ‘En onderbroeken opvouwen, hoezo? Als je er een aantrekt zie je er niets meer van.’

Ze heeft misschien wel een beetje gelijk. Er zit ook nog een hoeshlaken in de mand, dat is helemaal een gedoe. Noortje spreidt het laken uit over de tafel en stapt tegelijkertijd met haar

schoen in het elastiek dat naar beneden hangt. Ook dat nog. Snel inspecteert ze de grijze afdruk in de hoek van het laken en boent er met haar onderarm overheen. Gewoon opvouwen maar, dan zie je er niets meer van. Maar op het moment dat ze zich over de tafel buigt, veegt ze in één beweging alle pas gevouwen stapeltjes op de grond. Woedend op zichzelf graait ze alles weer bij elkaar en gooit het terug in de mand. Lekker dan, kan ze weer helemaal opnieuw beginnen.

Boven slaat een deur dicht waarna er voetstappen op de trap klinken. Mama heeft het nakijkwerk waarmee ze rond deze tijd altijd bezig is zeker al af. Snel begint ze weer te vouwen.

‘Ik was al klaar,’ zegt Noortje vlug, nadat mama haar met een frons begroet heeft, ‘maar toen viel alles op de grond, en nu moet ik weer helemaal opnieuw beginnen.’

Mama slaakt haar bekende zucht en kijkt veelbetekenend op de klok. ‘Alles had al in de kasten kunnen liggen, Noor. Dus je bent ook gewoon te laat begonnen, zeg dat nou maar eerlijk.’

Opeens voelt Noortje tranen opkomen. Driftig veegt ze over haar ogen, maar ze kan ze niet tegenhouden. ‘Maar het was niet expres, echt niet. Het lijkt wel of ik altijd alles fout doe...’ snikt ze.

‘Hé...’ Mama gaat naast haar zitten en trekt haar tegen zich aan. Haar blonde steile haar valt over een pluk van Noortjes zwarte golvende lokken. ‘Dat valt toch wel mee?’

‘Nee,’ schudt Noortje haar hoofd, ‘en het wordt steeds erger. Ik ben slordig, onhandig, vergeet de tijd... Ik zie heus wel dat ik jou steeds teleurstel. En dat wil ik helemaal niet!’

‘Ach lieverd, dat weet ik toch best.’ Mama kust haar natte wang. ‘Maar het is nu eenmaal zo dat we een druk leven hebben en we daarom allemaal ons steentje moeten bijdragen. Dat snap je toch wel?’ Ze werpt opnieuw een blik op de klok en

staat op. ‘Ik moet het eten gaan voorbereiden. Kun jij onder-
tussen verder gaan met vouwen, goed?’

Noortje kijkt bij de tafel toe hoe haar moeder de krielaard-
appeltjes in de wok gooit, sla en tomaten tevoorschijn haalt
en de komkommer in plakjes snijdt. En dat alles in het tempo
van een chef-kok.

Zo handig wordt zij vast nooit.

‘We hebben vandaag voor de eindfilm geoefend,’ zegt ze als
ze aan tafel zitten.

‘Wat leuk.’ Papa snijdt het ei op zijn bord in kleine stukjes.
‘En, hoe ging het?’

‘Het was nogal een zootje.’ Noortje grinnikt als ze eraan
terugdenkt. ‘De meester had de camera meegebracht voor
proefopnames, maar toen hij ’m ging checken bleek er de hele
tijd een grote plant voor te hebben gestaan. En we waren al
een uur bezig!’

‘Wat een sukkel,’ zegt Max terwijl hij net een paar aardap-
peltjes in zijn mond schuift.

‘Ho ho, zoiets zeggen we niet over een ander.’ Mama klinkt
streng. ‘En niet met volle mond praten.’

‘Moet jij veel zeggen in dat toneelstuk?’ wil Lieke weten.

‘Het is een film,’ verbetert Noortje. ‘Ja, best wel, want ik ben
de rechercheur. Ik moet een misdaad oplossen.’

Lieke kijkt haar bewonderend aan. ‘Dat zou ik nooit durven,
als iedereen naar je kijkt. Ben jij nooit zenuwachtig?’

‘Niet als ik een rol speel, want dan ben ik iemand anders.
Maar als ik gewoon als mezelf op een podium iets moet zeg-
gen, ja, dat vind ik best wel een beetje eng.’

‘In groep vier had je ook een hoofdrol in een toneelstuk dat
de klas opvoerde, toen de school vijftientwintig jaar bestond,

weet je nog wel?’ zegt papa. ‘Dat deed je, zo jong als je was, heel erg goed. Je hebt echt talent, dat zagen we toen al.’

Noortje lacht. ‘Daarom wil ik later naar de toneelacademie,’ zegt ze.

‘Nou, zover zijn we nog lang niet.’ Mama staat op om de borden in de gootsteen te zetten. ‘Tegen die tijd heb je misschien heel andere ideeën. Kijk maar naar mij: toen ik jouw leeftijd had wilde ik een medisch beroep, maar uiteindelijk ben ik docent Engels geworden. Iets totaal anders.’

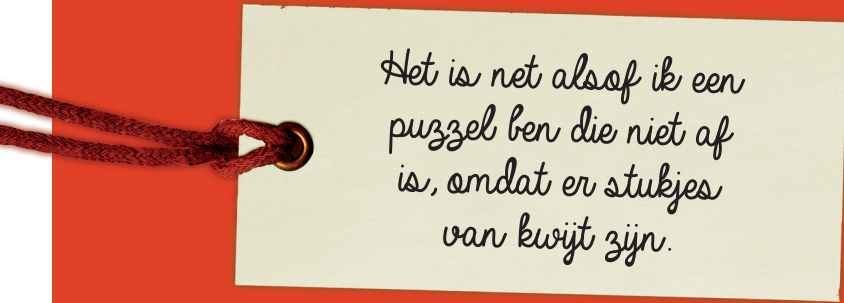
‘En jij, pap?’ vraagt Max. ‘Wat wilde jij vroeger worden?’

Papa denkt even na. ‘Ik wist het nooit zo goed, geloof ik. Maar ik was altijd al een uitbinker in rekenen en wiskunde, dus ik ben als vanzelf de richting van de accountancy opgegaan.’

‘Ben jij ook goed in, Max,’ zegt Lieke.

‘Brrr...’ Noortje trekt een vies gezicht. ‘Rekenen is het ergste wat er is.’ Terwijl ze het zegt kan ze zichzelf wel voor de kop slaan. Stommerd! Daar moet ze haar vader nodig aan herinneren. Bij haar laatste rapport, waar het cijfer vier tussen alle voldoendees het eerste was dat opviel, had papa gezegd: ‘Daar gaan we vanaf nu heel hard aan werken, meisje. Straks op de havo krijg je ook wiskunde, dus dat moet echt verbeteren. Als het moet, oefenen we de hele vakantie door.’

Rekenen in de zomervakantie, dat is toch zeker super horror?! Ze hoopt maar dat hij het vergeet. Weinig kans waarschijnlijk...

Het is net alsof ik een
puzzel ben die niet af
is, omdat er stukjes
van kwijt zijn.

De twaalfjarige Noortje heeft altijd al geweten dat ze niet in Nederland is geboren, maar in Portugal. Ze is als baby geadopteerd. Daar heeft ze nooit echt moeite mee gehad, maar de laatste tijd begint het haar steeds meer dwars te zitten. Waarom valt het haar nu pas op dat ze er zo anders uitziet dan haar familie? Zou ze op haar echte moeder lijken? Samen met haar beste vriendin Pamela en Pamela's broer Orlando bedenkt Noortje een plan om op zoek te gaan naar haar biologische familie. Maar dan lijkt ineens alles fout te gaan...

FEMMIE VAN SANTEN schreef eerder *Een stip aan het einde van de wereld*, waarmee ze genomineerd werd voor Het Hoogste Woord. *Waar hoor ik thuis?* is haar tweede kinderboek.

NUR 283

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

9 789026 623059